

Garaczi László:

Prédales

Szereplők:

Egon,
Chrystel,
Erika, írók
Genya,
Loyd,
Janonis, gondnok
Elena, a felesége
Roy, szakács
Bessy, takarítónő
Indián

(barlanghasadék a föld alatt, távoli neszek, csöpög a víz, denevérsurrogás, suttogás, kísérteties atmoszféra. Ez a hangfüggöny illetve ennek variációi hallatszódhatnak a jelenetek között. Fények közelednek: Chrystel és Egon préselik magukat az üregbe. Egy ideig zihálva, kimerülten hallgatnak. Chrystel valamit vizsgál a falon, odavilágít, felkel, közelről megnézi)

Chrystel: Denevér.

(Egon is odavilágít, hűmmög, majd körbevilágítja az üreget)

Egon: Itt már voltunk. Körbe-körbejárunk. (a szemben lévő nyíláshoz megy, és beordít) Roy!... (hallgatóznak)

Roy!!!... (semmi válasz, most ő is közelebbről megnézi a denevért) Alszik? (nézi majd groteszk hessegető mozdulatot tesz) Hess... Hess!... (nézi) Hülye állat. (leül, csend)

Chrystel: Gyűjtsunk rá.

Egon: Bunkóság barlangban. Megmondta Roy. Szegény denevérek.

Chrystel: Leszarom a denevért.

(Chrystel előveszi a cigit, rágyújt, Egon nézi)

Egon: Én is.

(némán dohányoznak egymásnak félig háttal)

Egon: Valamit akarok mondani.

(csönd)

Egon: A Lolitának az elején van egy magyar szereplő, aki női cipőket javít a diliházban... Aztán később, mikor először látjuk a Lolitát, egy katicabogár mászik a lábán... Neked pedig... (lassan lehúzza Chrystel válláról a póló pántját)... egy katicabogár van a válladra

tetoválna...

Chrystel (eltolja Egon kezét): Moi, je, moi, je, t as que ca dans ton petit crane.

Egon: Moázső, mi az, hogy moázső? Angolul kell beszélni, nem tudtad? Moázső.

(csókolóznak, de mikor Egon beindulna, Chrystel eltolja magától)

Egon: Chrystel.

Chrystel: Nem.

Egon: Azt hiszem beléd vagyok zúgva... onnan gondolom, hogy a szerelmes számoktól elérzékenyülök.

Chrystel: Olyan reménytelenek vagytok, ti, kelet-európaiak.

Egon: Segítened kell. Chrystel. Be kell fejeznem a melót. Nem tűnhetsz el a végére. Itt kóborolunk a föld mélyén, elveszve, halálra ítélve, te meg én, és most végre...

Chrystel! (dulakodás, Chrystel lerúgja magáról)

Chrystel: Fuck you.

Egon: Chrystel.

Chrystel (hangsúlyosan): Nekem, te, nem jelentesz, semmit.

(Egon Chrystelre mered, az félig elfordulva dohányzik)

Chrystel (bevilágít az egyik részbe): Menjünk erre.

Egon: Arra már voltunk.

(Chrystel elnyomja a cigarettát, beteszi a zsebébe, és indul)

Egon: Tudod, hogy éppen ma három hónapja ismerjük egymást...? Kicsit másnapos voltál.

Chrystel: Nem kicsit. (bekiált a nyílásba) Roy!!!...

Roy!!!... Hé, Roy!!!... (bemászik)

Egon: Jézus, segíts. (a lány után kiált) Ne arra...

Chrystel!... Én nem megyek arra!... Hallod?...

Chrystel!... Várj meg!...

(Chrystel egyre messzebről szólomatja Royt, Egon ülve marad, semmibe révedő tekintet)

Egon: "Szóval ez lenne a scsí? Nagyon finom. Nagyon ízletes étel." (lehúnyja szemét)

(közös vacsora a kolónia ebédlőjében három hónappal ezelőtt)

Egon: Szóval ez lenne a scsí.

Erika: Káposztából van?

Egon: Finom.

(csend)

Janonis (artikuláltan): Geraszimov, mi ez? (kivesz egy kanállal) Miből van? Káposzta?

Egon: Káposztaleves. Tanultuk oroszból. Scsí.

Loyd (megtanulja): Scsí - káposztaleves.

Janonis: Mi ez, Geraszimov?

(Geraszimov nem érti, zavartan bólint, felhajt egy pohár bort)

Chrystel: Cékla.

Erika: Ez az, céklaleves.

Chrystel (Geraszimovra): Kint szedte tegnap a kertben.

Egon: Akkor viszont nem scsí, hanem borscs.

Loyd: Borscs!

Egon (magában): Véres tök.

Loyd (gyakorol): Scsí: káposztaleves, borscs: céklaleves.

Elena (udvariasan Erikától): Magyarországon milyen levesek vannak?

Egon (a másik oldalról): Csont.

Elena: Csont?

Egon: Jessz.

Elena: Hm, érdekes. Sok érdekeset fogunk itt megtanulni egymás kultúrájáról az elkövetkező hónapokban, nem igaz? (esznek, Geraszimov felcihelődik, felemeli a poharát, egy ideig dülöngélve áll, a többiek is óvatosan felállnak a tőszthoz)

Geraszimov: Bugymo! (felhajtja a poharát, a többiek is óvatosan "bugymóznak", ki több, ki kevesebb lelkesedéssel és hozzáértéssel, visszaülnek, csönd)

Egon: Mi az, hogy bugymo?

Geraszimov (felnevet): Bugymo! (iszik)

Janonis: Geraszimov, mond el a többieknek, mit jelent az, hogy bugymo?

Geraszimov (akadozva): Bugymo, azt, jelenti, hogy...

Chrystel: Let it be. Hadd legyen.

Loyd (magában): Scsí.

(esznek)

Erika: Képzeljétek, a Terence Hill-lel utaztunk a vonaton.

(Elena megkövülten bámul Erikára, Genya kezd berúgni, a tányérjába mered, arcokat vág)

Janonis: Kicsi a világ.

Egon: Vagy ahogy Csehov Platonovja mondja, a világ egy nagy bugyogó.

Loyd (álmodozik): Bugyogó.

Janonis: Platonov?

Elena (megpróbál kibontakozni a megkövülésből, Erikától kérdezi, aki viszont a fiúkat figyeli): Terence Hill?

Egon (Janonisnak): Egy Csehov-dráma címszereplője.

Janonis: Platonov?

Elena: Terence Hill?

Egon: Platonov.

Janonis: Kicsikét azért ismerem Csehovot, Csehovból doktoráltam, de ilyen...

Egon: Hát pedig.

Janonis: Nem, ez nem Csehov. Az a nagy helyzet, hogy Csehovban elképesztően profi vagyok, gyerekek.

Egon: Fogadjunk.

Janonis: Úriember nem fogad, ha biztos a dolgában.

Egon: Egy üveg whisky.

Loyd (elismerően): Scsí!

Erika: Borscs!

Janonis: Még hogy Platonov!

Elena (révületben): Terence Hill.
(Janonis és Egon kezét fognak, elvágják, esznek tovább)

Egon: Terence Hill fel akarta csípni az Erikát a vonaton.

Chrystel: Erika!

Erika: Csak nézett.

Egon: De hogyan!

Elena: Terence Hill?

Egon: A szemével belenézett az Erika szemébe.

Elena: Jaj.

Egon: Belefúrta a tekintetét Erikába.
(Elena dörzsöli a szemét)

Chrystel: A tüzes tekintetét?

Egon: Nem tüzes, ibolyakék.

Erika (Egonra mutat): De ez itt mindent elrontott, a kezével ilyen kalimpáló szarvakat növesztett magának.

Egon: Csak hogy szabad a pálya.

Erika: Kösz.

Egon: Erika azt sóhajtozta, úristen, milyen szépen öregedett meg ez az ember.

Chrystel: Megöregedett?

Elena (félálomban): Terence, Terence...

Loyd: Scsí.

Erika: Érettebb lett. Loyd, adnál egy avokádót?

Egon: Elaludt a Terence Hill a vonaton, és valahogy így elnyomódott a pofalemeze az ablaküvegen, a szájával csücsörített, és a szarukeretes szemüvege a vonatzaklatolás ritmusára lassan lecsúszott egész az álláig.

Erika: Nem igaz.

Elena: Ki az a Terence Hill?

Loyd: Akkor már inkább a Bud Spencer.

Erika: Bud Spencer, az is nagyon cuki falat.

Chrystel: Te, Erika, te nagyon huncut vagy.

Elena (halálra váltan): Bud Spencer, Bud Spencer.

Erika: A Bud Spencernek állítólag az a hobbija, hogy terítőket horgol, nem édes pofa?
(Geraszimov kitántorog az ajtón, bugyborékoló hangok hallatszanak kintről, pillanatra megmerevednek)

Egon: Geraszimov – ukrán vagy orosz név?

Janonis: Azt mesélte, hogy volt a családnak egy orosz barátja, aki megmentette a nagypapa életét...

Loyd (elismerően): Scsí!

Egon: Egészségedre.
Janonis: ...és az ő emlékére nevezték el Geraszimovot Geraszimovnak.
Egon: Geraszimov.
Chrystel: Lehet becézni?
Janonis: Genya.
(Genya nagyot öklend odakinn)
Egon: Szegény... Genya. Megnézem. (kimegy)
Janonis: Nem szokás, hogy ukránok orosz nevet adnak. Nem csípi az oroszokat.
(szirénázás hallatszik)
Loyd (kinéz az ablakon): Rendőrök.
Janonis: Éjjel megint akcióztak a gerillakertészek.
Egon: Kik?
Janonis: Gerilla gardeners. Feltörik éjjel a betont, és fákat ültetnek az út közepére.
(Egon visszajön, leül)
Elena: Jobban van?
Egon: Aha.
(rettenetes hányáshang kintről)
Erika (Janonisnak): Fákat?
Janonis: Beveszed a kanyart, és ott egy erdő az úton.
Erika: Miért csinálják?
Janonis: Természetvédők. A fa bosszúja.
(csend, esznek)
Elena (hebeg): Egyik éjjel fellázadtak a tehenek... áttörték a karámot, vonultak végig bögve a városon. Kocsikkal kellett visszaterelni őket.
Erika: Biztos a telihold miatt.
Elena (suttogva): Telihold, úristen.
(csönd)
Loyd: Az a sok eltaposott vüccsák az úton.
Erika: Mi az a vüccsák?
Egon: Vüccsák? - Mormota. Vagy mosómedve.
Erika (megtanulja): Vüccsák.
Loyd: A vüccsákokat száguldó kamionok trancsiروزák széjjel.
Janonis: Egész falu talpon volt... Mindenki fenn volt egész éjszaka. Tereltük a tehenet.
Egon: Hogy mondják angolul, hogy bög a tehén... illetve hogyan bög a tehén angolul?
Loyd: Ló.
Egon: Azt mondja a tehén, hogy ló?
Loyd: Lóóó.
Chrystel: Magyarul?
Erika: Mú.
Loyd: Mú?
Erika: Mú.
Egon: De úgy, hogy múúú.
Elena: Múúú.

Egon: Mélyebb hangon. Múúú.

Elena: Múúú.

Chrystel: Múúú.

Egon: Ez eddig a legjobb.

Elena: Múúúúúú.

(mindenki múzni kezd, csönd, megint az irtózatoss
hányáshang kintről, tikkadtan hallgatnak)

Erika: Janonis, te nem múztál.

Janonis: Nem tudok és nem is akarok múzni. Ti múztatok
eleget.

(bedöcög Genya, leül)

Elena: Genya. Hogy vagy? Jobban vagy?

Genya: Hm.

Elena: Kérsz valamit?

Chrystel (Genya felé nyújtja a borosüveget): Egy kis
Buseró?

Genya (fejét ingatja): Nono. No buseró.

Janonis: Orvosság? Orvosságot nem akarsz?

(Genya nem érti, mosolyog, nagyot sóhajtott)

Egon: Genya kicsit hasonlít a Bud Spencerre.

Elena: Ki az a Bud Spencer?

Chrystel: Genya, tudod, hogy a Terence Hill itt lakik a
környéken?

Genya: Hm?

Chrystel: Terence Hill.

Genya: Á, jessz, terensztil. (feláll, a hűtőszekrényhez
botorkál, kivesz egy sört, kinyitja, nézi, lemondóan
sóhajtott) A diétám. Máj dájöt.

Janonis (megtörli a száját, és föláll): Hát
akkor...további jó mulatást.

Erika: Köszönjük.

Janonis: És jó munkát az elkövetkező három hónapban...

Elena? Mehetünk?

Elena: Igen.

Janonis (az ajtóból visszafordul): Ha bármi probléma, ott
a telefonszámunk a hűtőszekrényen.

Loyd: Köszönjük. (böfög, megijed) Bocsánat. Scsí.

Janonis: Éreztétek jól magatokat. Goodbye!

Mind: Bye-bye.

(a folyosón Egon és Bessy, a néger takarítónő)

Bessy (leteszi a vödröt, határozottan kezét nyújt):

Bessy.

Egon: Egon.

Bessy: Író?

Egon: Igen.

Bessy: Honnan?

Egon: Magyar...

Bessy: Wow!

Egon: ...ország.

Bessy (hosszan koncentráll): "Csokolt meka sekkemet!"...
Jól mondtam? Azt jelenti, goodbye, vagy valami ilyesmi.
Egy magyar szobrásztól tanultam az előző turnusból.

Egon: Aha.

Bessy: Bu... Bu... Bu...

Egon: Budapest.

Bessy: Bukarest - gyönyörű város.

Egon: Szép a fekvése, csak a házak le vannak robbanva.

Bessy: Rili?

Egon: Például a mi házunk száz éves... és ötven éve nem volt renoválva... úgy is néz ki. *Ez* a ház például kétszer olyan öreg, mégis milyen jó állapotban van.

Bessy: Igen, az enyém volt.

Egon: Rili?

Bessy: Mikor összeköltöztem egy cowboy-jal Michiganben, eladtam az Alapítványnak.

Egon: Vannak még igazi cowboyok?

Bessy: Persze, hogy vannak, rengeteg cowboy van.

Egon: Aztán visszaköltözött?

Bessy: Már tíz éve. (abbahagyja a felmosást, csipőre teszi a kezét, számol) Előtte Manhattanben laktam 17 évig... Azelőtt Washingtonban, az volt, mennyi is, 12 év, azelőtt Texas, nyolc év, azt nem szerettem, Texasba Kanadából költöztünk, Halifaxban éltem 21 évig...

Egyébként Európában születtem, Düsseldorf, tudja, ahol a rém volt, a düsseldorfi rém. Apám egy operatársulattal utazott Düsseldorfba, és beleszeretett a düsseldorfi rém hűgába... Akkor már a düsseldorfi rém rács mögött ült...

Egon: Csak nem azt akarja mondani, hogy az ön nagynénje maga a düsseldorfi rém?

Bessy: De bizony. Düsseldorfban nőttem fel, ifjú házasként költöztem Berlinbe, ott született az első gyerekem, aztán Párizs, új élet, az volt ugye 10 év... Meghalt a férjem, néhány évig utazgattam, mielőtt letelepedtem volna... Belgiumban. - Na, ott majdnem leragadtam. Brüsszel. Imádom Brüsszelt. Legszívesebben Brüsszelben laknék. 28 év alatt nem tudtam megunni.

Egon (óvatos elismeréssel): Szeret utazni.

Bessy (sóhajt, kinyújtóztatja a derekát): Szeretek.

Egon: Most... egyedül él?

Bessy: Van egy hat éves kislányom. Meg egy férjem, sajnos.

Egon: Sajnos?

Bessy: Annak idején rosszul választottam.

Egon: Igen?

Bessy: Boldogtalan vagyok. El fogok válni... Elválok, ez az.

Egon: Nem jönnek ki?

Bessy: Magamban csak úgy hívom, motyogi.

Egon: Motyogi? Egyébként mi a neve?

Bessy: Terence.

Egon (összeszedi magát): Motyoginak hívja?... Magának aztán van... humorérzéke.

Bessy: A humor az élet sója, humor nélkül elpusztulnék. Elmondjam a kedvenc viccemet?

Egon: Igen.

Bessy (rövid gondolkodás után röhögni kezd, majd elkomolyodik, megint röhög, megint elkomolyodik) Szóval, hogy két hólyag lóg a pince falán. Az egyik leesik, és kipukkad... Azt mondja a másiknak, te nyertél... Mire a másik: *asszed jobb itt dülledni, mint ott lottyadni?*

(hahotázik, Egon udvariasan mosolyog)

Bessy (elkomolyodik): Asszed jobb itt dülledni, mint ott lottyadni. (felveszi a vödröt, lesimítja a ruháját, az ajtó felé tájékozódik)

Bessy: Hát akkor én.

Egon: Ühüm.

Bessy: Kislányomért megyek óvodába.

Egon: Értem.

Bessy: Minden jót. Még találkozunk.

Egon: Biztosan. Itt leszünk három hónapig.

Bessy (nekikészülődés után): "Csókolt meka sekkemet".

Egon: Viszontlátásra.

(Chrystel, Erika, Egon, Loyd, Genya. Genya solitaire-t játszik, Loyd főz)

Chrystel (Erikának): Terence Hill.

Erika: Nem.

Chrystel: Biztos?

Erika: Ühüm.

Chrystel: Akkor kire gondolsz? Kiről ábrándozol?

Erika: Senkiről.

Chrystel: Úgy ülsz itt, mint egy rakás szerencsétlenség.

Egon: Chrystel!

Chrystel: Erika. Haragszol rám, mert azt mondtam, hogy úgy ülsz itt, mint egy rakás szerencsétlenség?

Erika: Nem.

Chrystel (utánozza): Nem. Nem. Nem... Fáradt vagy, Erika, menj el aludni.

Egon: Chrystel!

Erika: Hagyjad. Majd megunja.

Chrystel: Erika, te most hány éves is vagy?

Erika: 38.

Chrystel: Öreg vagy.

Erika: Nem érzem.

Chrystel: Meg fogsz halni. 38! Gondolod, hogy a Terence Hill szereti az ilyen vén csontot szopogatni?

Egon (Chrystelt nézi elborzadva): Éjjelre bezárokódom a szobámba.

Chrystel: Akkor én meg felgyújtom a házat... Erika, ne csodálkozz, ha valami forró érzet az ágyadban.

Erika: Azt hiszem, én tényleg felmegyek.

Chrystel: Szép álmokat.

(Erika elindul)

Egon: Erika?

Erika: Megyek aludni.

Egon: Jó éjszakát.

Erika: Sziasztok.

Chrystel: Csaó, Erika. Aludj jól. (a falra szívet rajzol

Erika és Terence nevével)

Egon: Teljesen meg vagy örülve.

Chrystel (a kandallóhoz megy, tüzelőt keres, de nem talál, levesz egy könyvet a polcról) "12 hetes lelki gyakorlat egy összetört szív egybeforrasztására." Írta doktor Wanderer.

Egon (ő is levesz egy könyvet): Windows 2000.

Loyd (ő is elolvass egy címet): Amerikai pszicho.

(odadobja a könyvet) (Chrystel meggyújt egy papírt a kandallóban, és fölé tartja a könyvet, a többiek mozdulatlanul nézik, a könyv elkezd pörkölődni, kihull belőle egy fénykép, Chrystel fölveszi)

Loyd: Mi az?

Egon: Elena... egy kisfiúval.

Loyd: Mutasd. (nézik a képet)

Egon: Tudtommal nincs gyerekük.

Chrystel: Tűzbe vele.

(bedobja a kandallóba a képet, a tálalóhoz megy) Kész a kuki?

Loyd: Az első adag... de még forró.

Chrystel (megkóstolja, kitesz egy tányérra néhányat):

Genya! Genyocska. Kérsz a Loydnak a kukijából? Finom.

(nyújtogatja felé)

Genya: A diétám. Máj dájöt. (kiveszi Chrystel kezéből a tányért, és falni kezd)

Chrystel (Egontól): Kérsz?

Loyd: Kicsit édes lett, lassan szopogasd.

Chrystel: Én a sültebbet szeretem.

Loyd: Niggerbütyök... Na - megyek dolgozni. Hello. Scsí.

Egon: Scsí.

Genya: Itt hagyol minket ennyi kukival?

Loyd: Sorry. (kimegy)

Genya (álszent): Én is megyek dolgozni. (a másik ajtón távozik, közben fal)

Egon (eszik, dicsérőleg): Valamit tud ez a Loyd.

Chrystel: Imádja a kukit. A barátjával megettek egy lavórral.

Egon: Barátjával?

Chrystel: A Richard... hétvégén itt volt a Richard.
Egon: Aha. (óvatosan) Ő a Loyd barátja?
Chrystel: Ühüm.
Egon: Úgy érted...
Chrystel: Úgy.
Egon: Aha. (pauza) Helyes srác ez a Loyd.
Chrystel: Láttad a karján azt a...?
Egon: Tetoválás?
Chrystel: Nem, az "branding", beégetik a bőrbe, ahogy a tehenet vagy a lovakat megbélyegzik.
Egon: Nekem speciel ez a tetoválás tetszik nagyon a válladon. Muti csak...
(Chrystel kihívóan leengedi a vállpántját, és megmutatja a tetoválást)
Egon: Katicabogár. Hogy mondják angolul?
Chrystel: Ladybird.
Egon: Ladybird. Nekem adod? (úgy csinál, mintha óvatosan meg akarná fogni a bogarat, Erika jön be papírokkal és egy letekeredett festékszalaggal a kezében)
Erika (drámai hangon): Beszart a gép, nem nyomtat.
Egon: Micsoda.
Erika (mutatja a papírt): Itt. Látod? Innentől üresben nyomtatott.
Egon: Aha.
Erika: Kampec.
Chrystel: Mi történt? What's up?
(nem reagálnak rá)
Erika: Minden új szalag húsz dolcsi lesz.
Egon: Durva.
Erika: Te mennyit nyomtattál?
Egon: Tíz oldalt.
Erika: Én is.
Chrystel: Good night. (kimegy)
(Egon a szalagon babrál)
Egon: Valamit kitalálunk.
Erika (bekap egy kukit): Te mostmár mindig a Chrystellel fogsz hetyegni?
Egon: Hetyegni.
Erika: Egész nap együtt hetyegtek.
Egon: Kerestünk délután, nem voltál - napoztál titkos helyeden a mocsárban.
Erika: A mocsarat csak úgy mondtam, nincs ott mocsár.
Nagyon jó kis hely... Ha akarod, holnap megmutatom.
Egon: Hm.
Erika (sértődött): Csak veled ne kezdjen az ember.
Egon: Ez az: ott ül a közönség lélegzetvisszafojtva, és mi a színpadon arról beszélgetünk, hogyan szoktál napozni a mocsárban, és akkor egyszer csak kijelented: "csak veled ne kezdjen az ember". Ez szép, ezt megírom.
Erika: Nem mondok el semmit.

Egon: A Chrystelről fogok írni.

Erika: Chrystel - észrevetted, hogy kizárólag nők hívogatják?

Egon: Igen? Gondolod, hogy...

(csönd)

Egon: Össze kéne hozni Loyddal.

Erika: Hm?

Egon: Scsí... de akkor mi volt az a kis flört Genyával az első éjszaka?...

(flashback, az első éjszaka, Chrystel és Genya)

Chrystel (fölemel egy borosüveget): Buseró!

Genya: Buseró!

(isznak, tánc, Genya nyomulna, az asztal körül kergetőznek)

Genya: Megvagy.

(Chrystel ellöki)

Genya: Nem? Nem kell ukrán medve?

Chrystel: Nem.

Genya: Akkor Buseró.

Chrystel: Buseró.

(isznak, leülnek)

Genya: Enyém ország... Nagyon szegény. Mindenki szegény.

Sok, sok szenvedés. Nyomorúság. Betegség. Halál. Háború.

(sírva fakad) Buseró! (iszik) Jössz velem ágyba.

Chrystel: Nem.

Genya: Nem?

Chrystel: Nem.

Genya: Akkor együnk! (a hűtőhöz megy, kivesz egy hatalmas főtt sonkát, az asztalra teszi, stíröli) A diétám. (keres egy kést, de csak húsbárdot talál. Méregeti, hol csapjon bele a sonkába)

Chrystel: Azt mind meg akarod enni?

Genya: Ma születésnap, nincs diéta.

Chrystel: Születésnap - azért mondod, hogy ehess.

Genya: Ma nincs diéta. (többször felmeli a bárdot, de nem sújt le)

Chrystel: Nem mersz odacsapni?

(Genya iszik, majd újból odapróbálja a bárd élet a sonkához)

Chrystel: Segítsek? Én fogom ezt a végét, te azt, számolok háromig, és...

Genya: Hm. (megfogja az egyik végét, Chrystel a másikat, fölemeli a bárdot)

Chrystel: One! Two! Three! (mikor Genya lesújt, Chrystel megrántja a sonkát, Genya lecsapja az egyik ujját)

Genya (magasba emeli csonka kezét): My god. Levágtam az ujjamat.

(Chrystel lassan és iszonyodva felveszi a földről a levágott ujját, odanyújtja, Genya reszkető kézzel el akarja venni)

Genya: Az ujjam.

Chrystel: Tessék. (nyújtja, de mikor Genya el akarja venni, elhúzza előle. Genya a véres bárdal elindul Chrystel felé. Chrystel bekapja az ujját, és úgy menekül, hogy Genya ujjpercei giling-galangoznak a szájából, aztán megbotlik, és egy nagy csuklás kíséretében lenyeli)

Genya (megbabonázva): Add vissza, nem eheted meg!

(beszorítja a sarokba, dulakodnak, Chrystel kezét a mosogató szélére feszíti, többször le akar sújtani a bárdal, de Chrystel kirántja a kezét, végül lemetszi Chrystel egyik ujját. Chrystel összegörnyedve nyöszörög, Genya kiveszi a mosogatóból Chrystel véres ujját, és dülöngálva a saját csonkjához illeszti. Öklendezve a mosogatóhoz tántorog, belehány, ép kezével a konyhaszekrénybe kapaszkodik. Chrystel felkapja a bárdot, lecsap egy ujját Genya másik kezéről is, és kirohan vele. Genya hörögve, tántorogva utána. Törés-zúzás hangjai kintről)

Genya: Nem!!! (beszalad Chrystel, vadul rágja Genya ujját, lenyeli, iszik rá. Genya az ajtóban áll lihegve. Lassan felemeli Chrystel kisujját, és mint egy inyenc falatot, szopogatja majd lenyeli, aztán a bárdot magasba tarva elindul Chrystel felé)

Chrystel: Elindul a kicsi ukrán vadászni.

Chrystel: Nem.

Genya: Születésnap! Nincs diéta. Ma jól fogok lakni. Ukrajna ünnepel.

Chrystel: A sonka... Egyél sonkát!

Genya (Chrystelt becézi): Sonka. Sonka. Kicsi sonkám.

(felemeli a véres bárdot, belép Janonis)

Janonis (mesterkéltén udvarias): Jó estét.

(Genya elrejtí maga mögé a bárdot, Chrystel eltakarja csonka kezét, zavart csend)

Chrystel: Ma van a Genya születésnapja.

Janonis: Gratulálok.

Genya (suttog): Köszönöm.

Janonis: Happy birthday.

Genya (suttogva): Thank you.

Janonis (a sonkára mutat): Születésnap sonka?

(csend, nézik a véres sonkát)

Janonis: Akkor talán... lássunk hozzá?

(az asztalhoz ülnek, nem veszik elő a kezüket, Janonis felvágja a sonkát, mindenkinek kioszt egy szeletet, a tálból rácsorgatja a vért) Janonis: Áfonyaszósz?

Chrystel: Hm.

Janonis: Jó étvágyat.

Chrystel: Jó étvágyat.

(enni kezdenek, elsötétedik a szín)

(Terasz, Egon és Loyd távol egymástól, Egon írni próbál, Loyd olvas. Erika jön ki a házból három avokádóval, egyet Loyd elé tesz, aztán odatelepszik Egonhoz.)

Erika (Egon kompjúterére mutat): Felragasztottad a címkét?

Egon: Fel.

(csönd)

Erika: Jó híreket kaptál otthonról?

Egon: Semmi különös.

(csönd)

Erika: Egy kicsit itt most elücsörgök.

Egon: De én meg írni szeretnék.

(csönd)

Erika: Nyitva felejtettem éjjel az ablakot... nem tudtam, mitől fázok.

Egon: Én is fáztam.

(csönd)

Erika: Jó-jó, megyek már. Csak úgy tele van a szívem.

Egon: Másfél órája szenvedek... az előbb kezdtem végre írni.

(csönd)

Erika: Van az a Petőfi vers, tudod, hogy tele van a szívem. Emlékszel? Tele van a szívem, mindjárt ki is szalad. Valami ilyesmi. Ezt érzem.

Egon: Aha.

(csönd, Egon írni próbál)

Erika: Itt vagyunk Amerikában, mit szólsz?

Egon: Aha. Klassz.

Erika: Jó, megyek. (odahajol, és olvasni kezdi Egon jegyzeteit)

Egon (felhorkan): Milliószer megkértelek, hogy ne olvass bele a jegyzeteimbe! Miért csinálod ezt? Hm? (letakarja a jegyzeteket) Tűnés innen!

Erika: Mi az, hogy "Terence Hill és Erika a vonaton"?

Egon: Tűnés!

Erika: Te végig rólam fogsz írni?

Egon: Szeretnék minden eddiginél nyomatékosabban felszólítani, hogy tartsd magad tisztas távolságban a kibaszott jegyzeteimtől, mert nagyon nagy baj lesz! Meg vagyok értve? És most tűnés, amíg szépen vagyok... Mész már? Itt vagy még?... Kopjá már le! Hallod!!!

(ijesztgeti) Scsí!... Scsí!

Erika: Irigykedsz a Terence Hill miatt.

Egon: Nademostasztán.

Erika: Féltékeny vagy.

Egon: Mi vagyok?

Erika: Néztünk egymás szemébe, és a vonat ringott, mint egy álom.

Egon (önuralommal): Légyszíves hagyjál dolgozni.

Erika: Úgyis mindjárt vacsora.

Egon: Kopjá má le, me hozzád vágom a tornacsukám!...

Mostmár aztán tényleg nem viccelek! Vuccsák!!!

(Erika a tájat kezdi bámulni sértődötten, Egon gyanakodva nézi, aztán befűz egy papírt a gépbe. Elszáll egy repülő, követik a tekintetükkel, Egon gépelni kezdene)

Erika: Mennyire jó ez a nyugi, hogy nincs itt a Chrystel.

(Egon megdermed)

Erika: Nem telepszik rá a társaságra.

Egon (gépelni kezd, majd lezseren): Rám nem szokott rám telepedni.

Erika: Mindenkinek vele foglalkozzon.

Egon: Chrystel figyelemre méltó egyéniség.

Erika: Egyéniség?

Egon: Igen, egyéniség.

Erika: Rajtad kívül senkinek se hiányzik.

Egon: Szürkébb nélküle az élet.

(csönd)

Erika: Szerinted miért volt Genya az első hetekben annyira kiakadva?

Egon: Miért.

Erika: Mert Chrystel porig alázta... Berúgatta, felheccelte, aztán...

Egon: Aztán bugymo. Annyi. Hehe. Téged meg vén szatyornak nevezett.

Erika: Csak azt mondta, garbidge, ami egy szokásos kifejezés arra, aki így, egy kicsit így, szóval, le van eresztve, vagy mi... Akkor is neki kontráztál.

Egon: Dehogyan kontráztam. Megkértem őt szépen, de határozottan, hogy ne nevezzen téged garidge-nek, mert te az én védelmem alatt állsz, és ha még egyszer garbidge-nek nevez, velem gyűlik meg a baja. Garbidge!

Erika: Bele vagy esve, mint az állat.

Egon: Na jó, mostmár írni szeretnék, hagyjál. Hagyjál!

(csönd)

Egon (fölnéz, döbbsen): By the way, most jut eszembe, éjjel mit álmodtam... Chrystel egy medencében fuldoklott, jól kezdődik, mi, ez tetszik neked, pontosabban hason fekve rázkódott a víz alatt, a medence aljára egy angyal volt festve, és azt kellett néznie... Nagy nehezen kiráncigáltam, kiültettem a medence szélére, transzban volt, csikorgatta a fogát... Mit néztél, kérdezem tőle, azt az angyalt, azt nézted? Lassan felém fordult, angyal?, az nem angyal, az ott a sátán maga.

(pauza)

Erika: Jellemző.

Egon: Jellemző?

Erika: Hiába is magyaráznám neked.

Loyd (megelégedve): Elég volt. Eleget veszekedtetek. Scsí!

Egon (Loydnak): Az a baj, tudod, hogy egy darabot írok, de a környezetem hi-he-tet-le-nül! ingerszegény - tompa, szürke, fantáziátlan.

Erika (Loydnak): Rólunk írja a darabot.

Egon: Köszike.

(szünet)

Loyd: Rili?!

Erika: Abszolút rili.

Loyd: De tényleg?

Erika: Egyszerűen leírja a beszélgetéseinket, azt hiszi, abból lesz a művészet.

Loyd: Wow! Én is szerepelek?

Egon (megtörtén): Igen.

Loyd: Ez fantasztikus...! És mond csak, ő, én egy pozitív figura vagyok?

Egon: Pozitív. Pozitív.

Erika: Nem tudnál valami másról írni? Miért nem használod azt a híres fantáziádat?

Egon: Az a baj, hogy nincsenek inspiráló konfliktusok.

Pedig nekem konfliktus kell, egyszerűen nem tehetem meg, hogy elsinkófálom a jó zaftos konfliktust, nem írhatok még egy darabot, hogy nincs benne konfliktus...

Konfliktust akarok! Ezért huzakodok itt az Erikával - dehát kérdem én, hol van itt az igazi zaftos, magyaros, bővérű konfliktus?!... Magyarosnak talán magyaros, de hogy bővérű lenne? Tegnap is mit találtam ki végső kínomban - nem hiszed el: a tegnapi jelenetben Genyának és Chrystelnek levagdostam az ujjait, és megettettem velük... Na, ilyen az, mikor a fantáziámat használom.

Loyd: Wow!

Egon: Az egy konfliktus szerintetek, hogy a Genya nevű ukrán Goethe leszopogatja a Chrystel nevű francia-amerikai író nő kisujjáról a husikát?... Én reális, sőt aktuális konfliktusokat akarok, azt, hogy plasztikus, felismerhető, evilági, tipikus és mégis bonyolult karakterek ütközzenek össze - csak hogy ez a szemét, pitiáner valóság egyszerűen rám cáfol: nincs téma, mindenki izoláltan szenved, és leszarja a másikat.

Loyd: Arra gondolsz, mondjuk, hogy vacsora közben ordítva felugrok az asztalra, és... (felugrik, és ráordít a láthatatlan Janonisra) Elég, Janonis-kám! Elég volt! Elég volt a litván népművészetből, és nem érdekel, hogy egész Litvánia természetvédelmi terület és a kulturális világörökség nambervanja! És kurvára nem érdekel, hogy a litván nyelv a világ legősibb nyelve, régebbi a szanszkritnál és a koptnál, azonkívül halálosan unom, hogy a Nobel-díjasok jelentős részénél kimutatható a

nyilvánvaló litván hatás szellemi vagy genetikus értelemben vagy mind a kettő! Unom, érted, unom! Elég!

Egon: Nem rossz. (jegyzetel)

Erika: Miért nem te ugrasz fel az asztalra?

Egon: Én vagyok az író, nem ugrálhatok állandóan. (pauza, Loyd lejön)

Loyd: Vagy használd a nemcselekvés dramaturgiáját, Csehov, Beckett...

Egon: Csehov! Ne is emlegesd nekem a Csehovot.. Egyébként a nemcselekvés a cselekvéshez képest nemcselekvés, ez itt viszont nem nemcselekvés, ez szöszörgés és totyorgás és memecselés és szeszergő pitymurgálás és... (Erikára néz) kivéve talán Chrystelt.

Erika: Jajjjneee.

Egon (Loydnak): Próbáljatok már meg egy picit szinesebben, izgalmasabban élni, mert: ez! így! - eléggé hervasztó. A saját életetek szempontjából is inspiráló lehet egy kis beindulás, egy kis pörgés, zsezsegés... Olyasmikre gondolok, hogy (flegmán) szerelmi szenvedéééely, hatalomvááágy, gyűlölködéééés, intrikaaa, széttörni a fátum bilincséééét, érzéki tééééboooly, kettős kötésű drámai hőőőőőök...

Erika: Ellopod és elkajánkodod az életünket.

Egon: Dehogyan lopom - felszentelem.

Erika: Az olyanok, mint te... (legyint, Loydnak) Szereti más farkával verni a csalánt.

Loyd: Más farkával?

Erika (Egonnak): Kiszipolyozod az életet... Prédaleső.

Egon: A művészetem megtermékenyíti a meddő életet, azt a szürke, tehetségtelen, nyögvenyelős, nyúlfarknyi kis életedet.

Erika: Ez egy vérszipoly. Drakula... Látni se akarlak. (gyors sötét)

(Egon álma; a szín lassan kivilágosodik, Egon szobája, Egon az ágyában, a szoba közepén egy harci díszbe öltözött indiánt látunk, mozdulatlanul mered Egonra felemelt tomahawkkal a kezében. Lassan, méltósággal, rezzenetlen arccal beszélni kezd. Először eltorzítva nem értjük, de az artikuláció kitisztulásával lassan kiderül, hogy a legaktuálisabb magyar reklámok szövegét kántálja olyan emelt tónusban, mintha törzsének ősi eredetmondájából idézne részleteket; elsötétedik a szín)

(nincs áram, gyertyafénynél vacsoráznak, csak Chrystel hiányzik. Fűlsiketítő égzengés)

Loyd: Scsí.

Janonis: Nem a dörgés számít, hanem a szélmozgás. A szélmozgás úgyszólván... jelentéktelen.

Erika: Ez nem tájfun?

Janonis: Tájfun!

Egon: Lehet, hogy éppen benne vagyunk a tájfun szemében?

Janonis: Micsodában?

Egon: A tájfun szeme az a tájfun közepe, az origó, ahol tökéletes szélcsend uralkodik.

Janonis (fojtott dühvel): Ez tornádó, nem tájfun, és a tornádónak (Elenára néz)... nincsen szeme, ez be van tudományosan bizonyítva.

(esznek)

Elena (dörzsöli a szemét): Fáj a szemem - ez a gyertyafüst!... Az orvos azt mondja, semmi... Ha csíp, hűnyjam le.

Janonis: Ez az, hűnyd le.

Elena: Nem hűnyhatom le állandóan.

Loyd: Egyik barátomnak a múltkor kijött egy ilyen folt az ágyékán...

(ahogy Loyd beszélni kezd, abbahagyják az evést)

Loyd: Valami bőrbetegségnek látszott, hámlott, viszketett is pizsokul, az izzadság kimarta, kisebesedett, váladékozott, azt hittük, frambózia vagy Kaposi-szarkóma... Egyik orvostól a másikig, de csak annyi derült ki, hogy talán mégse bőrrák - kösz. És akkor egyszer a China Townban mászkáltunk, és kapott az utcán egy névjegyet, és elment egy kínai faszíhoz, akinek nem is volt saját rendelője, hanem egy ilyen kiszuperált iskolabuszban gyógyította a betegeket: negyed óráig tartott a kezelés, harminc dollár, és mi történt másnapra? Eltűnt a kelés a faszárol!

(kivárnak, óvatosan enni kezdenek)

Egon: Janonis, van egy rossz hírem. A Csehov-darabbal kapcsolatban.

Janonis: Ja, a Platonov! A Platonov az szerintem egy novella. Egy novella, igen. A Platonov az egy novella. És nem Csehov írta, az viszont tutifrutti.

Egon: Bizonyítékom van rá.

Janonis: Jaj, ne butáskodjál már, Csehovnak nincs Platonov című darabja - fejezzük már be egyszer és mindenkorra.

Egon: Attól tartok, hogy tévedsz... Oké, egy pillanat, idehozom. (kimegy)

Genya (a villája hegyén ficáncol egy gilisztaszerű tésztacsík, mintegy megszólítja): Turgenyev.

(hatalmas villámlás-dörgés, giliszta vissza a levesbe)

Loyd (elismerőleg): Scsí. (az ablakhoz megy)

Erika: Egyedül félelmetes lenne.

Janonis: Szerencsére itt vagyunk, és vigyázunk rád,
Erika.
Loyd: Nézd csak...! mászkálnak az úton.
(Janonis is odamegy)
Loyd: Lerobbant a kocsijuk...?
(egy ideig feszülten néznek, közben megjön Egon egy
papírral a kezében)
Loyd: Mit csinálnak?
Janonis: Feltörrik a betont.
Loyd: Tájfutásban javítják az utat?
Janonis: Tornádó. Elena, gyere ide.
(Elena odamegy)
Janonis: Nézd csak.
Elena: Nem látok semmit.
Janonis: Ott. A fák mögött.
Elena (bizonytalanul): Csőtörés?
Janonis: A gerillák, ezek a gerilla gardenersek... Nézd,
nézd csak! Az út közepén csákányoznak!
(mindenki odamegy)
Elena: Kik ezek?
Janonis: Ott hozzák a fatörzseket.
Erika: De kik is ezek?
Janonis: Biodiverzánások.
Erika: Az mi?
Egon: Ökopunk.
Erika: Ökopunk?
Egon: Zöld terror.
Loyd (megnézi a telefont): Nincs vonal, rossz a telefon.
(pauza, néznek)
Elena: Csináljatok már valamit. Janonis.
(villám, dörgés)
Genya: Amerikai gengszterek.
Elena: Nééézd mááá! Elültetnek egy fát az útra!
Egon: A kanyar után csinálják, hogy ne lehessen
észrevenni... ííí! (fékcsikorgást utánoz) bumm! és reccs!
és (kileheli a lelkét) ááááááhh!!!
Loyd: Abbahagyták.
Genya: Ottan! Policia!
(dermedten figyelik a fejleményeket)
Janonis: ...az ablaktól! Hátrább! Le a földre!
(senki se mozdul, kiabálás hallatszik a távolból majd
lövések)
Loyd: Scsí!
(levetik magukat a földre, újabb lövések, fékcsikorgás,
sziréna, autósüldözés hangjai, aztán egyszercsak csönd,
Janonis óvatosan feláll, kikukucskál)
Loyd: Elmentek?
(Janonis óvatosan kinéz)
Egon: A kurva életbe.
Elena (reszket): Úristen.

Genya: Nézd! Sok-sok rendőr!

Janonis: Lezárják az utat.

(pauza, néznek)

Erika: Annyira tudtam, hogy lesz egy lövöldözés. Amerika!

Genya (ő is boldog): Ez: Amerika.

Elena: Úristen. Úristen. Úristen.

Egon: Tessék. (odaadja Janonisnak a cetlit, az megrökönyödve bámulja. Üvegcsörömpölés hallatszik a hátsóbejárat felől, némán hallgatóznak)

Loyd (suttog): Mi volt ez?

(dermedt élőkép)

Elena: Úristen. Te atyaúristen!

(a hátsó ajtó lassan, nyikorogva kinyílik, denevérszárny-suhogás, sötét)

(Egon, Chrystel, a színpad két végében)

Egon: A szerelmesek vad ölelésben forrnak össze.

(csönd)

Egon: Milyen bársonyos a bőröd. Olyan gyönyörű vagy.

Chrystel. (szünet, józanul) Megőrülök.

Chrystel: On a l'impression que tu écris meme en parlant. Moi, je, moi, je, t'as que ca dans ton petit crane. Tu es insupportable.

Egon: Moázső. Mi az, hogy moázső!? Utálok, ha franciául vartyogsz.

Chrystel: Vartyogsz?

Egon: Oké. Hagyjuk. Beszélgessünk... Mit csináltál a hétvégén?

Chrystel: Buliztam.

Egon: Helyes. Mi is alaposan becsápoltuk a Genyával. Merre buliztál?

Chrystel: Először a Sidewalkban... Kerestünk egy dilert, aztán a Marianne egyszercsak mondja, hogy az Angyal, hívjuk fel az Angyalt. Miféle Angyalt? Úgy hívják a dilerét, hogy Angyal - Angel... de nem volt otthon... nem találtuk a Csernobilban se, aztán később, ahogy iszonyatosan berúgva táncolok egy Lincoln tetején, egyszercsak jön az Angyal.

Egon: És?

Chrystel: Semmi. Vettünk egy kis kokszot, és...

Egon: És?

Chrystel: És.

Egon: Hogy nézett ki az Angyal?

Chrystel: Mit szeretnél? - Pamacsokban hullik a haja, lófogak, elálló fül, és piros túsarkú cipőben jár.

Egon: És nem érezted úgy... nem volt olyan szombat éjjel valamikor, hogy az egész tested vadul reszket... mintha meg akarnál fulladni.

Chrystel: Kicsit túlfüveztem magam, de a kokó helyrebillentett.

Egon: Aznap éjjel rólad álmodtam... és az Angyalról... (négykézláb kúszva megözelíti Chrystelt) Moázsó...

(bejön Janonis, egy papírdobozt cipel lihegve, csattanva ledobja, lexikonokat csomagol ki, egyet kiválaszt)

Janonis: Ez az. (kinyitja, keresgél) Csa, Csá, Cse, Cse, Cse, Csehov. Nézzük csak. Blablablabla... - itt van: főbb művei. Színdarabok. Dödödö. Dödödö. (sorolja a darabokat magában) Nincs Platonov. Meg lehet nézni. Nincs. (a könyv gerincére mutat) Encyklopédia Britannica. Nem egy salátává gyúrt magyar tankönyvből kitépett fecni, ugyebár. Nem. Ez az Encyklopédia Britannica, már bocsánat. Nincs Platonov.

Egon (feláll): Saját szememmel láttam egy Platonov-előadást Budapesten a Katona József Színházban Balkay Gézával a főszerepben.

Janonis: Balkay Géza! Katona József! Platonov!

(Chrystel is elolvassa a szócikket)

Janonis (ítéletet hirdet): Csehovnak: nincs! olyan darabja, hogy Platonov. Lehet, hogy Turgenyevnek: van!... de nem-nem... Turgenyevnek sincs. Egyáltalán nincs ilyen darab... Nincsen. Nem létezik. Koholmány, kitaláció.

Slussz. (megsúgja) Kicsit azért konyítok a szláv kultúrához, gyerekek, hehe.

Chrystel (olvassa): "Platonov. Csehov korai darabja, eredetileg cím nélküli, de rendszerint Platonov címmel játsszák."

(Janonis is elolvassa, megnyúlt nyakkal koncentrál)

Janonis: Nem, ez nem... "Cím nélküli darab"! - ez nem bizonyít semmit.

Egon: Platonov.

Janonis: Maga Anton Pavlovics Csehov nem adott címet!

Akkor meg? Akkor meg most mi van?

Egon: Platonov, Platonov.

Janonis: Csehovnak nincs Platonov című darabja!

(Egon és Chrystel primitív kis kánont adnak elő a "Platonov" szó ismételtetésével)

Janonis (teljes lelki eltorzulás): Nincs! Nincs! És nem is volt soha!!! (térdre zuhan, zokog)

(Loyd, Genya a konyhában, az asztalon frissen kibontott sütemények)

Genya: Máj fáking dájöt.

Loyd: Vegyél még.

Genya: Ha kukit eszek, azt érzem, sose halok meg.

Loyd: Itt Amerikában főleg a gyerekek szeretik.

Genya: Amerika! Amerika ronda kövér ország. Mindenki dagadt. Éjjel-nappal zabálnak. (rág) Ilyen hájasak az amerikaiak. (mutatja Loydnak, aki egy alacsony széken ül,

és nagyon picinek látszik a fölé tornyosuló Genyához képest) Dagadt disznók. Minden amerikai puffadt hájhenger.

Loyd: És az ukránok... Mi a helyzet az ukránokkal?

Genya: Ukrán nem kövér, ukrán tagbaszakadt, izmos. (teletömi a száját) Ó, máj dájöt! (rág) A tavalyelőtti Miss Amerika... Tudod te, ki volt a tavalyelőtti Miss Amerika?

Loyd: Nem.

Genya: Egy Lvovból való ukrán lány - az volt a tavalyelőtti Miss Amerika.

Loyd: Gratulálok.

Genya: Sok-sok zseni! Például Gogol... aztán ukrán volt Csajkovszkij... Tarkovszkij... És Rodcsenko! Rodcsenko is ukrán volt... Tudtad?... Aztán Tarasz Sevcsenko: az ukrán Shakespeare... És Liszenko. Bizony ám! Liszenko is ukrán volt.

Loyd: Csajkovszkij is ukrán volt?

Genya: Csajkovszkij? Dehát Csajkovszkij ukrán volt!

Loyd: Jó, én elhiszem... És manapság? Kik a híres ukránok manapság?

Genya (töpreng): A Dinamo Kijev csatársora... Ja, és az ukrán elnök.

Loyd: Hogy hívják?

Genya: Kucsma.

Loyd (gyakorol): Kucs-ma... A magyar elnököt úgy hívják, Gonc.

Genya: Ja, ismerem. Árpád Gonc.

Loyd: A "gonc" azt jelenti magyarul, csomóba kötött ruha. Tudtad?

Genya: Nem.

Loyd: Kucsma mit jelent?

Genya: Kucsma nem jelent semmit, ő az elnök. Nem jelent semmit, neki jelentenek.

(esznek)

Loyd: Kucs-ma.

(bejön Elena és Janonis)

Elena: Sütiztek?

Genya: Kuki.

Janonis: Tipikus amerikai elmebaj, sütit küldözgetnek egymásnak... de most nem? - Baromság. Barmok. (Loydra néz) Bocsánat, a jelenlévőkre nem vonatkozik.

(bejön Erika és Egon)

Egon: Sej-haj denevér, bennünk van a kutyavér... Kuki! (Erikának) Mondtam, hogy ma kukizás lesz?! Felébredtem reggel, és éreztem a kuki szellemét közeledni...

Genya (egy sütit babusgat): Ó, máj kuki. Ó, máj dájöt. (fal)

Egon: így vagy úgy, de *ma!* kukihoz jutok.

(megkóstolja)

Loyd: Kucs-ma.

Janonis (ő is megkóstolja): A sitten adtak ilyet.

Erika: Voltál börtönben?

Janonis: Igen.

Egon: És miért, ha nem titok?

Janonis: Ellenzéki tevékenység.

Loyd: Kucs-ma.

Erika: Szamizdat?

Janonis: Nem, rágyújtottam igazoltatás közben.

Erika: És milyen volt a dutyi?

Janonis: Milyen? Ha azt el lehetne mesélni... Egyik cellatársam azt hitte, hogy a Föld lapos. Egy tányér. A Vologya. Gondoltam, verekedést akar provokálni: ha szerintem gömbölyű, leüt, és begyaláz hátulról. De nem - komolyan gondolta... Erre aztán szépen elmutogattam neki a nappalt és az éjszakát, hogy mitől van a holdfogyatkozás, az egész Naprendszert elmagyaráztam, és akkor egyszercsak, sose felejttem el, egyszercsak felragyogott a tekintete: a Föld, amin élünk: gömbölyű! Egy kék színű golyóbis! Csodálatos pillanat...

Elena (féltőn): Egyél, drágám, ne izgasd fel magad.

Janonis: Egy üveg whiskyvel vártak a haverok a börtönkapuban... 1975, szürke, reménytelen, kopár őszutó Vilniusban, és egy üveg Johny Walker, ezt nem lehet leírni, ez maga a felfoghatatlan szürrealitás.

Loyd: Apropó, whisky... Hogy áll a fogadás?

Janonis: Milyen fogadás?

Loyd: A Platonov-ügy.

Egon: Az enciklopédia szerint van egy darab, amit Platonov címmel játszanak, de maga Csehov eredetileg nem adott neki címet.

Janonis: A fogadás tárgya az volt, Csehov írt vagy nem írt Platonov címmel színdarabot.

Egon: És van egy másik bizonyítékom is, a tankönyv.

Janonis: Szar magyar könyv semmire nem bizonyíték.

Egon: Mert?

Janonis: Mert nem. Mert magyarul van.

Elena: Tulajdonképpen min vitatkoztok ti egyfolytában hetek óta?

Janonis: Cím nélküli korai zsenge.

Egon: Dehát, könyörgöm, neked fogalmad se volt ennek a darabnak a létezéséről!

Janonis: Nem írt Csehov Platonovot.

Egon: Ez nem igaz. Erika!

Loyd: Kucs-ma.

Erika: Szerintem mindenkinek igaza van.

Egon: Micsoda?!

Janonis: Nem írt Csehov Platonovot. Nem írt Csehov Platonovot. (ismételgeti)

Egon: Na, ne! (ordít) A kibaszott kurva életbe. Rohadj meg. Hülye, barom, litván fasz! Dögölj meg cipőben! Vuccsák! Vuccsák! Vuccsák!!!

(veranda, megjelenik Egon fütyürészve, tollat, papírt, könyvet - *Amerikai pszicho* - leteszi egy székre, félredobja a törülközőt a nyugágyról, megnézi, nedves-e a vászon, lefekszik. Felkel, és a nadrágja fenekét vizsgálja, visszafekszik. Erika megjelenik az ajtóban, döbbenten nézi)

Erika: A helyem.

Egon: Farkastörvények.

Erika: Felháborító.

(Erika leül a fűbe)

Egon: Olyan vagy, mint egy gomba.

(felveszi a tollat meg a papírt, koncentrál)

Egon (kétségbeesetten): Mondd, hogy írjak.

Erika: Mondja neked a Chrystel.

Egon: Ez... övön aluli volt.

Erika: Hm. Mit adsz érte, ha mondom, hogy írj?

Egon: Egy whiskyt.

Erika (kicsit gondolkodik): És mi lesz a nyugággal? A nyugágyért mondom, hogy írj. (nincs válasz, töpreng) Most azonnal megkapnám a whiskyt?

Egon: Igen.

Erika: Akkor írj.

Egon (írni kezd): "13. jelenet. Ketten a verandán..."

(elakad)

Erika: Ketten a verandán?

Egon: Nem jó?

Erika: Írjad: veranda, megjelenik Egon, tollat, papírt, könyvet - *Amerikai pszicho* - leteszi.

(Egon írni kezd, Erika lediktálja a kezdő instrukciót odáig, hogy "olyan vagy, mint egy gomba")

Egon: Ez marhaság. Ilyet nem írok.

Erika: Kérem a whiskymet.

(elszáll egy repülő, nézik, Egon egy pillanatra denevérré változik)

Erika (felcihelődik): Oké, nem is kell a whiskyd.

(elindul befelé)

Egon: Hozol nekem avokádót?

(Erika kimegy, Egon írni próbál, Erika visszajön egy avokádóval, leheveredik a fűbe, enni kezdi)

Egon: Megeszed?

Erika: Farkastörvények.

Egon: Megeszed az avokádómat?

Erika Hm.

Egon: Ez bunkóság. (izgalmában felkel, megint megvizsgálja, hogy vizes-e a nyugágy, a nadrágja, lefekszik, nézi Erikát)
Egon: Tudod, mi vagy te?
Erika: Tudom, egy gomba.
Egon: Egy bugymó vagy.
Erika: Egy bugymó! Akkor te meg egy kuki vagy.
(Egon válaszolni akarna, felhorkan, aztán inkább megint írni próbál)
Erika: Te, izéke, mi is lesz a darab címe?
Egon: Kuss.
Erika: Kuss? Nem azt mondtad, hogy Prédales?
(Egon írni próbál)
Erika: Te, tényleg az lesz a címe, hogy Prédales?

Egon: Micsoda?
Erika: Prédales.
Egon: Prédales? Mi az, hogy Prédales?
Erika: Te mondtad, hogy az lesz a címe.
Egon: Én?
Erika: Te.
Egon: Azt mondtam, hogy Prédales?
Erika: Azt.
Egon: Nagyon be lehettem rúgva. Prédales. Micsoda ötlet. Ki se lehet mondani. Prédalé... Predálesz...
Erika: Nem olyan rossz.
Egon: Prédales!?! Mit jelent egyáltalán?
(Erika vállat von)
Egon: Megkérhetlek valamire?
Erika: Bizonyos határok között.
Egon: Ha véletlenül, neadjisten, azt a címet adnám a darabnak, hogy Prédales, és ha netán, ennek ellenére, bemutatnák, arra kérlek, menj el az egyik előadásra, és robbantsd fel a színházat velem együtt. Mondjuk legyen a... (az éppen aktuális előadásszámot vagy dátumot mondja) ...-dik előadás, oké?
Erika: Nem tudnálak tégedet felrobbantani, Süni.
Egon (gügyög): Imádlak, Csöpike. Adjál avokádót.
(kijön Loyd és Genya, tányérokat, evőeszközöket hoznak)
Loyd: Vacsora. Ma kint eszünk.
Erika: Janonisék?
Egon (odaül az asztalhoz): Szerintem ne várjunk rájuk.
Genya: Gúdbáj máj dájöt.
(esznek)
Erika: Egon azt mondta, olyan vagyok, mint egy gomba.
(megnézik Erikát, aztán hümmögve esznek)
Loyd: Chrystel mikor jön vissza?
Egon: Pénteken.
Loyd (sóhajt): Mindjárt vége a nyaralásnak.
Erika: Olyan hihetetlen. Három hónap.

Genya: Erika, szerintem, te nem olyan vagy, mint egy gomba.

Erika: Kösz, Genya, édes vagy.

Egon: Elég rágós ez a hús. Hogy mondják, hogy rágós?

Loyd: Chewy. Too chewy.

Egon: Too chewy. (rág, és közben ismétli) Too chewy, too chewy, too chewy.

Loyd: Délután mit láttam!

(rutinosan abbahagyják az evést, maguk elé merednek)

Loyd: A Pinkhouse mellett a tónál egy kígyó elkapott egy békát... nem nyelte le egyből, csak rááágta, csóóócsálta, ropogtatta, a végén már tüsszta vér volt a pofája, aztán kidüledtek a szemei, és lassan, nagyon lassan bekebelezte, magába szívta miliméterről miliméterre, és a béka még mindig rángatózott, látszott, hogy hol tart, csúszott be a kígyóba, és látványosan agonizált.

(Loyd enni kezd, ők is óvatosan újra falatozni kezdenek)

Egon: Melyik állat pörög a halála után háromszázat?

Loyd: Hm?

Egon: Grillcsirke.

Erika: Genya, te miért nem eszel?

(Genya csak mered maga elé)

Erika: Mi a baj? Genya.

Genya: Haza akarok menni.

Erika: Hiányzik a feleséged?

(Genya megütközve néz rá)

Loyd: A barátok?

(Genya a fejét rázza)

Erika: Hát akkor?

Genya (ünnepélyesen): A forradalom.

Erika: Forradalom? Milyen forradalom?

Genya: Az ukrán forradalom... Ukrajnában még nem ért véget második világháború... Mi harcolunk oroszok ellen... Minden orosz krézi... Krézi pipl... Barátaim Csecsenföldön harcolnak... Őt íróbarátom harcol Csecsenföldön... Fák de rasa pipl! Ól de rasa pipl krézi.

Loyd: Tarkovszkij? Ő is krézi?

Genya: Tarkovszkij ukrán volt! Ukrán!... Fák de rasa pipl, ól de rasa pipl krézi!

Egon: Bocsanat.

Genya: Ők találták ki a kommunizmust - meg kell ölni őket. Fák de rasa pipl! Kil de rasa pipl!

Erika: Egyél, Genya... Két hét múlva hazamegyünk. Nem sok idő.

Genya: Fák de rasa pipl, kil de rasa pipl.

Erika: Ez a pár nap úgy elrepül, hogy észre se vesszük.

Egon (félálomban): Felgyorsul az idő... csak kapkodjuk a fejünket...

(Egon "jóslatának" realizációja: a konyha egy napja felgyorsítva. A fali óra mutatói láthatóan körbeforognak. Éjjél, az indián szellem áll a konyha közepén, elhadar egy reklámszöveget, és kirobog, kis szünet, Genya lopakodik a hűtőhöz, szájába töm egy fél tepsi kaját, lehajt egy deci whiskyt, és visszavonul, rohamosan pirkad, a madarak észvesztő csiripelésbe kezdenek, Genya újból megjelenik, megismétli az előző produkciót, eltűnik, berohan Loyd, egy pillanat alatt elmosogat, rendet rak, kávéfőz, és eltűnik, ásítva beszalad Chrystel, egy pillanat alatt iszonyatos rendetlenséget csinál, felborítja a kávésfindzsát, nyitva felejt a hűtőt, bekukkant Genya, először megrémül, de aztán beszalad)

Genya: Hej.

Chrystel: Hej, bugymorning.

Genya: Bugymorning. (Genya a fenekére ver, Chrystel kapásból pofon vágja, Genya megrázza fejét, a nyitott hűtőből egy tányérra csapja a lasagna maradékát, és másik kezében a palackkal rohan kifelé, szembetalálkozik Egonnal, aki adidasban, teniszütővel, basebalsapkában robot a színen)

Egon: Bugymorning.

Genya: Bugymorning.

Chrystel: Bugymorning.

(hirtelen mind a hárman eltűnnek a három kijáraton, a nap vadul emelkedik az ablakban, bejön Roy, az asztalra dobja a leveleket, eltűnik, besunyizik Janonis, a leveleket sorban a fény felé tartja, valakit les az ablakból, az orrába tūr, olajra lép, bedugja fejét Genya, kezében egy hatalmas tálcán üres üvegek, és tányérok tömege, a mosogatóba szórja, és kirohan, azonnal bejön Loyd, hihetetlen sebességgel elmosogat)

Loyd: Scsí! Scsí! Scsí!

(távozik, átmegy a színen Egon, ugyanabban a szerelésben, csak izzadtan, kócosan, a teniszütőt szóarakozottan a mosogatóba teszi, iszik, és kirohan, berohan Loyd)

Loyd: Scsí!

(a teniszütőt a helyére teszi, és kimegy. A nap delelőre hág, a másik ablakon kezd besütni, bejön Erika, kaját készít magának, csöng a telefon, valakivel hadarva beszélget, közben besunyít Genya, a hidegtál nagy részét magába tömi, és három sörösdobozzal távozik, bejön Egon, a hidegtál maradékából csipeget, bejön Erika, villámgyors dialógus)

Erika: Nem igaz.

Egon: Mi a gond?

Erika: Nálad pofátlanabb alakot.

Egon: irigyeled tőlem a padlizsánt?

(Erika sírva fakad, és kirohan, Egon utána, bejön Genya, betömi a maradékot, kirohan, bejön Elena a fáradhatatlan műmosollyal, látja, hogy nincs senki, leolvad a mosoly, arc- és szemizmát masszírozza, ő is a leveleket nézi vaksin, közeledő beszélgetésre beugrik a mosoly az arcán, nekimegy a falnak, elesik, kimenekül, esteledni kezd, Roy, a szakács jön be Erikával, beszélgetés közben iszonyatos sebességgel, zsonglőrmutatványyszerű vacsorafőzésbe kezdenek, Genya időnként bekukkant, de nem mer bejönni)

Roy: Erika!

Erika: Hello, Roy.

Roy: Hogy ityeg a fityeg?

Erika: I'm oké. Mi lesz a kaja?

Roy: Mit szeretnél?

Erika: Halat.

Roy: Nincs hal.

Erika (kacér): A kedvemért.

Roy: Nem tok varázsolni. Tandoori csirke lesz.

Erika: Tandori?

Roy: Tandoori.

Erika: Van egy magyar író...

Roy: Nahát.

(elképesztő tempóban dolgoznak)

Erika: Fáradtnak látszol.

Roy: Sokat szívtam éjjel.

Erika: Mit szívtál?

Roy: Szerinted mit?

(munka, zene)

Erika: Tényleg megyünk barlangászni?

Roy: Megyünk.

Erika: Ez az utolsó hétvége.

Roy: Igen.

Erika: Te nem érzed úgy, hogy felgyorsult az idő?

Roy: Felgyorsult volna? (vitustáncot jár)

Erika: Hogy minden óra percként múlik?

Roy: Minden iram fokozódik?

Erika: Kiáltanám, állj meg óra!

Roy: Most baktassál bandukolva!

Erika: Ne rohanj ilyenkor tova!

Roy: Soha!

(begyakoroltan összepacsiznak, és dolgoznak tovább)

Erika: Milyen az a barlang?

Roy: Sötét és mély.

Erika: Nana!

Roy: Két perc, és hallucinálsz.

Erika: Wow!

Roy: Azt hallucinálsz, hogy valaki a nyakadba csókol.

Erika (elhárítja a próbálkozást, a lábast a tűzhelyről az asztalra teszi): Kész?

Roy: Kész.

Erika: Szóljak a többieknek?

Roy: Aha. Várj egy kicsit. (berántja az asztal alá, az asztal rázkódik, kijönnek ruhájukat igazgatva, Erika gúnyos hangon kikiabál)

Erika: Izéke! Gyere, kész a vacsorád! Kész a papi! Szólj a többieknek is!

(Egon bekukkant)

Roy: Hello, everybody. Jó étvágyat! Vasárnap találkozunk. (Roy ki, különböző irányokból berontanak a többiek is, falni kezdenek)

Chrystel: Jó ez a tandoori csirke, kicsit hideg.

Loyd: Finom.

Egon: Van egy magyar író...

Többen: Nahát.

Mindenki (koccintanak): Bugymo!

(hatalmas, hosszú tehénbögés hangjára megdermednek, innentől lassított tempó)

Egon (hallgatózik): Mi ez? (az ablakhoz oson) Állatok vonulnak az úton.

(odamennek)

Janonis: Tehenek... elszabadultak a tehenek.

Erika: Holdtölte.

Egon: Véres a lába.

Janonis: Megint a véres megy elől.

Elena: Az töri át a karám falát, a vezértulok.

Egon: Szólni kéne a Terence Hillnek, hogy intézkedjen.

Erika: Félelmetes... ahogy a holdfényben poroszkálnak.

Elena: Janonis, vissza kell rakni a tehenet a helyére.

Hallod, Janonis?

Janonis: Menjünk át a Royhoz.

(Janonis, Elena el)

Loyd: A Richard küldte New Yorkból. (egy borítékból előveszi Csehov Platonovjának színházi plakátját, felmutatja)

Erika, Chrystel: Wow!

(csodálják a plakátot)

Egon: Erika, ha neadjisten, elborulna az elmém, és bedolgoznám a darabba ezt a kisstílű huzakodást a Platonovon, kérlek, az első adandó alkalommal köpjél szemem, és nevezdél tehetségtelen balfácánnak.

Erika: Bízatsz bennem.

(Loyd közben a borítékból kiveszi Richardnak a fénymásolathoz csatolt levelét)

Loyd: Richard mellékelte egy levelet a fénymásolathoz.

Erika: Olyan jó fej ez a Richard.

Egon: Szuper. Imádom.

Loyd (olvas): Darling Loyd, here is that Checkov stuff you asked me for...

Erika: Kedves Loyd, itt a Csehov-cucc, amit kértél...

Loyd: And while I'am at it, I would like to take this opportunity to warn you...

Egon: Ha már itt tartunk, megragadom az alkalmat, hogy figyelmeztesselek...

Loyd: ...to stay away from those hungarian types.

Erika: ...tarts magad távol ezektől a magyar fazonoktól.

Loyd: They are a depraved lot...

Egon: Elfajzott csürhe...

Loyd: ...capable of any criminal act...

Erika ...akik bármilyen gaztettre képesek...

Loyd: ...and are having an extremly negativ influence on you.

Egon: ...és nagyon rossz hatással lehetnek rád.

Loyd: They are a degenerate bunch...

Erika: Degenerált társaság...

Loyd: ...who would kill their mother for a crust of dry bread.

Egon: ...akik megölnék az anyjukat egy darab száraz kenyérért.

Loyd: It s all true - so beware! Yours, Richard.

Erika: Higyjél nekem, és légy résen! A te Richardod.

Loyd: A Richard humora. (el)

(pauza)

Erika: Megnézem a teheneket. (el)

(Chrystal és Genya is vele megy)

(Egon felfelé néz, a szék lassan forogni kezd vele)

Egon: Vúccsák kettő keresi Vúccsák egyet... Vúccsák egy, jelentkezz. Adj valami életjelet... Hiányzol, édes, kicsi vúccsákom. Szerelmem. Miért hagytál el? Don't leave, but love... Megigérem, hogy jó leszek. Csak legyél mellettem. By my side. Sétálni fogok veled a tónál... Szégyenlős kis mennyasszonyom. - Nem akarlak megijeszteni. - Édes kicsi vúccsákom - megigérem, hogy mindig ugyanilyen szép maradsz - holló hajad, bársony bőröd... egyetlenem... A hajóház mögött... ma éjjel... megtudod... sötét titkomat... Kedvesem. Szerelmem. Egyetlenem.

(utolsó vacsora, mindenki Janonist nézi, aki nagyon koncentrál középén)

Janonis: Ezt az egészet... miért is meséltem el?

Elfelejtettem a végét... Miről is beszéltünk?

Elena (óvatosan): Az emlékekről.

Janonis (nem érti): Em-lé-kek!? Úristen.

Elena: Elkezdted egy történetet, hogy egyszer New Yerseyben a színházban odament hozzád a jegyszedő, és...

Janonis: Színház? Miféle színházról povedálsz itt nekem?

Elena: Arról beszéltünk, hogy az ember a fontos dolgokat elfelejti, a lényegtelenekre viszont pontosan emlékezik.

Loyd: Én voltam abban a színházban.

Janonis: Színház! Van ott egy színház... Egyáltalán a színházi élet New Jersey-ben...

Loyd: New Jersey-ben legkülönösebb a temető...
(automatikusan abba hagyják az evést)

Loyd: New Jersey mocsárra épült, és hát mindenféle statikai megoldással próbálkoztak, hogy például ilyen cölöpök vagy mik tartják az elhúnyt, meg hogy összeláncolták a koporsókat, mert szóval egy ilyen talajvíz mozog a föld alatt, aminek az útját most már követik műszerekkel, de hát ílymódon a temető ugye állandóan vándorol...

Erika: Mit csinál?

Loyd: Scsí! Vándorol. Költözik... Van a nővéremnek egy ismerőse, annak a nagymamáját kilencszer pakolták át, kilencszer!... el tudjátok képzelni, hogy...

(csöng a telefon, Janonis felugrik, nem találja, négykézláb mászik, Egon veszi ki a zsebéből)

Egon: Richard? Hi, Richard, hogy vagy?... Loooyd? (nézi Loydot) Hááát, az most nem lesz könnyű. Hogy is mondjam... pihen... Neeem, nem hiszem, hogy ide tudna jönni... Az a baj, tudod, hogy, szóóóval az a helyzet, hogy Loyd, hát, igen, sajnos, kukit rejtegetett a szobájában... kuki, igen, és most, hát, nincs abban az állapotban, hogy... az az igazság, hogy eltörtük a lábacsckáját meg a kezecskéjét, amivel a kukit eldugdosta... és, ő, (suttog) kiszíttuk a vérit is!

Loyd: Scsí! (kiveszi Egon kezéből a telefont) Hello, Richard, én vagyok. Nem, nem, csak... igen... (kimegy)
(csönd)

Erika: Tényleg megyünk holnap barlangászni?

Egon: Azt üzeni Roy, hogy akinek gyöngék az idegei, az inkább ne jöjjön... sötét lesz, hideg, el fogunk tévedni, denevér kapaszkodik őszülő hajunkba. (a denevérröpülést utánozza, és belecsíp Erikába)

Erika: Szadista!

Egon: Mazohista.

Genya (ünnepélyesen): Leopold Sacher-Masoch: *ukrán* volt... Lvovban született 1836-ban... róla nevezték el a mazochizmust.

Janonis (Chrystel felé): A szadizmust meg egy franciáról, hehe.

Genya: Mi akarunk most Lvovban egy szép, nagy szobrot állítani a mazochizmus emlékére, mert Leopold Sacher-Masoch *ukrán* származású volt.

Egon: Igen, csak németül írt, Lvovot pedig akkor Lembergnek hívták.

Genya: Micsoda!?

Egon: Lemberg... Németektől kéne pénzt kérni a szoborra. Meg a lengyelektől.

Genya: Lengyelektől... pénzt?

Egon: Egyébként meg nem is Lemberg, hanem Ilyvó...

Magyarul Ilyvó.

Genya: Lvov: *Ilyvó?*

Egon: Ilyvó. Az a neve, hogy Ilyvó. Tessék megtanulni.

Erika: Akkor Masoch egy kicsit magyar is volt?

Egon: Nem csodálkoznék... Jó nagy szobor lesz.

Janonis: És a zsidók - Lembergben volt a legnagyobb zsidó közösség.

Genya: Zsidók!

Egon: Akkora szobor lesz, mint az Empire State Building.

Erika: Nem lehet, hogy a Sacher-tortát is erről a izé, Sacher-Masochról nevezték el?

Egon: A Sacher-torta és a mazohizmus... (álmodozik) Népek nagy álma bronzba öntve... Gyorslifttel repülünk a mazochizmus fejébe... Szájában cukrászda... fogai a hűtőpultok... Istenem, de csodálatos... istenem...

(Újra a barlangban vagyunk, Egon kinyitja a szemét, közeledő hangok hallatszanak)

Egon: Chrystel! Az enyém vagy! Kiszívom a nyakad!

(Chrystel helyett Roy kúszik be, mögötte Chrystel, majd az egész társaság. Ülnek lihegve, a fejlámpák világítanak. Erika valamit néz a falon)

Erika: Denevér.

Roy (ő is odavilágít): Aha.

Erika: Alszik?

Egon: Sose alszik.

Elena: Nem vagyunk mi most véletlenül eltévedve?

Roy: Itt nem lehet eltévedni.

Erika: Ezek a cseppkövek!

Loyd: Jó mélyen lehetünk.

Roy: Százhusz láb.

Egon: Százhusz szárnycsapás.

Roy: Tökéletes sötétség, egy perc, és hallucinálsz.

Egon: Ez kell nekem, a totál dárknesz.

Elena: Muszáj?

Chrystel (Roy vállára teszi a kezét): Úgy érted, hogy vizionálsz?

Roy (ő is átkarolja, és beszéd közben letapizza, Chrystel hozzásimul): Fényeket látsz közeledni... árnyak mozognak... a kezedet elhúzd az arcod előtt, és olyan, mintha látnád... egyszercsak kristálytistán visszajön az utolsó látvány, az utolsó kép, mielőtt kikapcsoltad a lámpát... Emlékezik a retina... (smárolnak)

Egon: Én a fülemmel látok.

Elena (suttog): Valami csípi a szememet.

(Janonis megfogja Elena kezét, Roy és Chrystel szétválnak, Chrystel kikapcsolja a lámpáját, Loyd is,

Egon, rögtön utána Roy és Erika is. Elenának csukott szemmel nem sikerül, Janonis segít neki, Roy az utolsó, körbevilágít)

Roy: Kész? - Akkor... hadd szóljon.

(sötét)

(az ebédlőben, a 9. jelenet vége, álomszerű élőkép. Egon kezében a cetli, mindannyian az étkező hátsó ajtaját nézik, ami lassan kinyílik, kísérteties szélsűvítés, beúszik a képbe egy terrorista, jelzésszerűen sorra lepuffantja az írókat, elsötétedik a szín, vége)

vége